

PHẦN III

Lâm Phong vừa bước vào phòng thì cả đám bạn đã nhao cả lên:

- Sao Phong? Năm nay giao lưu với trường nào vậy?

Lâm Phong nhún vai:

- Kinh tế, khoa quản trị.

Cả nhóm ồ lên. Bảo vội lên tiếng:

- Thích thật, quản trị, con gái đẹp không đấy.

Cả nhóm bật cười. Bảo thích chí nói tiếp:

- Vậy trường sẽ tổ chức cắm trại ở đâu?

Lâm Phong ngồi xuống giường:

- Vũng Tàu.

- Đi với lớp nào vậy?

- Tụi mình đi với năm thứ nhất.

Bình nhú mày như nhớ ra:

- Ê, hoa khôi của trường kinh tế cũng năm thứ nhất khoa quản trị đấy.

Phong bật cười:

- Hình như tụi bây để ý mấy em quản trị lắm thì phải.

- Dĩ nhiên rồi. Cô bé tên gì nhỉ?

Bảo nhanh nhẹn:

- Hoàng My!

Cả nhóm cười rộ lên, Phong nhún vai:

- Tao phục tụi mày sát đất. Ở đâu mà tụi bây biết vậy?

- Tao có bạn bên đó. Nghe nói cô nàng kiêu ngạo lắm, con nhà giàu có tiếng nên được cưng chiều số một.

Lâm Phong không nói gì, anh im lặng nghe tụi nó bàn về “hoa khôi trường kinh tế” mà buồn cười. Lâm Phong nhớ lại gương mặt tuyệt đẹp của cô, quả đúng như tụi bạn nói, đó là một cô nàng kiêu ngạo.

Nửa tháng sáu thì đến ngày cắm trại, tất cả đều muốn xem “hoa khôi” mà tụi nó tranh cãi mấy ngày trời. Gần trưa xe mới ra tới Vũng Tàu, cả bọn xúm lại dựng trại, các cô gái sợ nắng nên cứ ngồi ở phía trong, cả bọn con trai phải làm tất cả nhưng lại rất vui vì làm trước ánh mắt của mấy nàng.

Khi đã dựng trại xong, cả bọn nhao hăn lên và trở về với đề tài cũ, đó là muốn gặp mặt cô bé hoa khôi. Hùng khều tay Bảo hỏi:

- Cô bé đó đâu?

Bảo cũng đưa mắt tìm kiếm:

- Không biết. Trưa đến giờ không thấy.

- Hay cô bé không đi!

Bảo nhún vai:

- Tao không biết, nhưng nhìn để nhìn thôi, chớ như tụi mình cô nàng không để mắt tới đâu.

Hùng bật cười không nói gì, anh cởi áo rồi chạy ào xuống biển, Bảo cũng chạy theo tụi bạn. Lâm Phong cũng đứng dậy, anh làm một động tác thư giãn trước khi xuống nước. Bồng Phong phát hiện ra hai dáng khá quen. Hoàng My và Diễm Chi đang cùng đám bạn chạy ào xuống biển. Anh buồn cười khi thấy vẻ ngớ ngẩn của tụi bạn. Phong cũng thầm công nhận trong bộ đồ tắm màu hồng, Hoàng My thật đẹp. Tụi bạn anh quên trời đất là phải.

Lâm Phong cũng cởi áo xuống nước, nước mát làm anh dễ chịu hơn. Bồng một bàn tay khều anh:

- Ê, Phong! Mà nhìn thằng Bình kia.

Phong quay lại nhìn, bên kia Bình đang làm quen với hai cô. Phong mỉm cười:

- Có chuyện gì không? Tao thấy cũng bình thường thôi mà.

- Tao không gan như thằng Bình. Mấy cô nàng nhà giàu hay khi dễ mấy thằng sinh viên nghèo như mình lắm. Thích thì thích thật nhưng tao không dám.

Phong nhìn bạn thông cảm. Bảo có cái lý của nó nhưng cũng không nói được thằng Bình. Đó là chuyện tự nhiên thôi. Anh bồng nghe tiếng cười trong trẻo của Hoàng My vang lên, không biết Bình nói gì mà cô thích thú đến vậy. Trong đám bạn, Bình là tay hài hước nhất mà.

- Anh Phong!

Lâm Phong giật mình quay lại:

- Ngọc hả? Sao em không bơi cùng mấy bạn.

Ngọc nheo mắt cười duyên dáng:

- Qua đây bơi với anh Phong thích hơn.

Phong mỉm cười không nói gì, Ngọc tự nhiên nắm tay anh lôi ra xa. Phòng giữ cô lại:

- Ngọc biết bơi không?

Ngọc nheo miệng cười:

- Không, nhưng có anh, em không sợ gì cả.

Phong nhíu mày:

- Nếu vậy, Ngọc đừng ra xa.

Nhưng Ngọc không nói gì, tiếp tục lôi anh ra ngoài. Ra đến ngoài, Ngọc tự nhiên bá cổ anh, hỏi:

- Được chứ?

Phong nhún vai, anh đưa tay đỡ lưng cô, Phong tập cho Ngọc bơi lần về phía bên kia. Phong đưa tay đỡ eo của Thúy Ngọc cho cô đứng vững.

- Anh Phong bơi hay ghê!

Phong không biết anh đang đứng gần Diễm Chi và Hoàng My. Từ xa My đã nhận ra Phong nhưng lơ đi như không thấy. Bình đưa tay ngoắt Phong:

- Phong!

Phong bơi lại bạn, anh mỉm cười nhìn Chi:

- Chi cũng dự trại nữa à?

Diễm Chi nheo mắt:

- Dĩ nhiên rồi. Anh Phong ở trại nào vậy?

Bình nhanh nhẹn:

- Phong cùng trại với anh.

Diễm Chi thích thú:

- Vậy à? Chắc trại mấy anh vui lắm nhỉ?

Phong cười, anh đỡ cho Ngọc đứng vững rồi nói:

- Chắc Chi đi như vậy là lần đầu phải không?

- Dạ, em thích lắm. Vui ghê.

Rồi cô quay qua Hoàng My tự này giờ vẫn không nói gì, cô đang nằm trong bánh xi. Đưa tay nheo Hoàng My một cái, Chi hỏi:

- Anh Phong nhớ nhỏ My chứ?

Phong đưa mắt nhìn Hoàng My rồi gật đầu không nói. Bình đập lên vai anh:

- Thì ra mày quen với hai cô bé trước. Vậy mà giấu nhé!

Phong nhún vai không nói gì. Bỗng một trái bóng từ đằng kia bay qua chỗ của Hoàng My, cô giật mình né sang một bên làm bánh xi cô đang nằm bị úp xuống, cô ngã chúi vào người Phong, Hoàng My bị sặc nước nên ho đến chảy nước mắt. Cô vô tình không hay mình đang đứng trong lòng Phong. Phong dịu dàng đỡ cô:

- My không sao chứ?

Đến giờ My mới giật mình nhớ ra và cô đỏ cả mặt khi thấy mình gần như được Phong ôm vào lòng. Cô ngượng muốn chết đi được. Nhìn gương mặt cố nín cười của nhỏ Chi, cô càng quê hơn. My vội lách ra khỏi tay Phong, ấp úng:

- Cảm ơn anh, tôi không sao.

Mặt Phong tỉnh bơ:

- My né trái bóng tài thiệt. Nếu không tôi cũng không biết sao nữa.

Hoàng My gượng cười mà mặt đỏ như say nắng. Lần đầu tiên cô lâm vào trường hợp như vậy và điều tệ hại hơn là mỗi lần như vậy cô đều đứng trước mặt Phong. Cố gượng cười, My nói:

- Xin lỗi, My vào bờ trước.

Bình nhanh nhẹn:

- Để anh đưa My vào.

Diễm Chi nheo mắt cười với Phong rồi đi vào bờ cùng bạn. Chiều cũng vừa buông xuống, cả nhóm cũng bước lên bờ và về trại của mình.

Buổi tối, Chi rủ rê Hoàng My:

- Qua trại anh Phong chơi không? Giao lưu ấy mà. Tụi nó đi hết rồi.

Hoàng My đỏ mặt khi nhớ lại lúc chiều, Phong như ôm cô vào lòng. Cô vội lắc đầu:

- Không đi đâu. Tao mệt quá!

Diễm Chi nhìn bạn đăm đăm, cô còn lạ gì tính của Hoàng My:

- Thì qua bên một chút thôi. Ở đây buồn thấy mồ.

Nhăn mặt, Hoàng My nói cương quyết:

- Đã bảo không đi mà. Mà đi đi!

Diễm Chi thở dài:

- Vậy mà nghỉ sớm đi. Lát nữa tụi tao về.

Sau khi Diễm Chi đi, Hoàng My ngồi bó gối nhìn lửa trại bập bùng, tất cả đều tập trung về trại của Phong. Cô chợt nghe tiếng đàn và một giọng hát trầm ấm vang lên, khỏi cần đoán cô cũng biết đó là Phong, anh đang hát bài “Trái tim không ngủ yên”.

Dù ghét Phong, nhưng cô cũng phải công nhận Phong hát rất hay, bỗng cô có cảm giác như Phong hát bài đó là để cho cô nghe. Hoàng My chợt đỏ mặt, một cảm giác xấu hổ làm cô phải đưa mắt nhìn quanh dù biết rằng chỉ có một mình. Hoàng My cởi giày ra, cô rất thích đi chân không trên cát về đêm vì nó vừa mát lạnh vừa cho cô cảm giác dễ chịu.

Hoàng My đi về phía mỏm đá đằng xa, biển về đêm như có cái gì đó bí ẩn và hình như đó cũng là một trong những điều quyến rũ của nó đối với mọi người.

Ngồi một lát cô mới quay nhìn về phía trại, ánh lửa nhỏ bé cho cô biết mình đã đi rất xa, cô chẳng còn nghe tiếng Phong hát và tiếng cười đùa của tụi bạn. Thật ra My rất muốn tham gia, nhưng nghĩ đến sẽ gặp Phong, cô lại gượng cứng người. Bỗng cô giật thót mình khi thấy một dáng cao to đứng kế bên, hốt hoảng cô đưa tay chặn ngực như cố bình tĩnh vì từ chỗ cô ngồi đến trại đằng kia rất xa.

- Yếu bóng vía đến vậy sao?

Hoàng My hít thật sâu khi nhận ra Phong, cô quay nhìn ra biển:

- Anh thích làm người khác giật mình lắm thì phải.

Phong thọc hai tay vào túi quần:

- Sao My không đi cùng mấy bạn.

Cô đỏ mặt khi nghĩ Phong hiểu được lý do vì sao mình không đi, khẽ liếc qua Phong, nhưng trong bóng tối cô không thấy rõ điều gì ngoài đôi mắt rất sáng của Phong:

- Tôi không thích.

Cô nghe tiếng Phong cười nhỏ:

- Vậy à!

Mặt Hoàng My đỏ hơn khi đoán chắc rằng Phong biết được ý nghĩ của cô.

- Anh có biết mình đang làm phiền người khác không?

Phong quay qua cô, nhún vai:

- Tôi không rảnh làm chuyện đó. Diễm Chi nhờ tôi đi xem My có sao không.

Hoàng My mím môi, nhỏ Chi về sẽ biết tay cô.

- Thì anh đã thấy rồi đó. Bây giờ có thể đi được rồi.

- Ở đây xa trại mà lại ở một mình. Cô không sợ sao?

Hoàng My đưa mắt nhìn quanh:

- Anh đừng dọa. Tôi không sợ đâu.

Phong khẽ cười khi nhớ lại cử chỉ hoảng hốt của cô lúc nãy. Phong không đi, anh đứng yên một lúc rồi quay nhìn xuống đất, Phong cúi xuống lượm một vỏ sò và đưa cho cô.

- Tặng Hoàng My!

Cô quay qua nhìn Phong, hơi ngạc nhiên về thái độ của anh nhưng vẫn lịch sự cảm lấy.

- Cảm ơn.

Giọng Phong trầm ấm vang lên:

- Thật ra tôi rất thích ngắm biển về đêm. Nó có vẻ bí ẩn và quyến rũ. My có thấy như vậy không?

Hoàng My gật đầu không nói, cô khẽ liếc Phong, không ngờ anh lại có lúc trầm lặng và dịu dàng đến vậy. Cô buột miệng:

- Tôi không biết, không ngờ anh có ý nghĩ về biển lạ như vậy.

Cô nghe tiếng Phong cười nhỏ:

- My thấy thế sao? Vậy mà tôi tưởng em cũng có ý nghĩ giống tôi chứ.

Hoàng My chớp mắt, Phong đúng là đáng sợ, hình như anh ta luôn đọc được suy nghĩ của cô:

- Tôi chỉ muốn đi dạo thôi chứ không rảnh để nghĩ vớ vẩn về những chuyện không thực tế.

Hoàng My tưởng Phong sẽ tức giận vì câu nói cố ý của mình, nhưng Phong chỉ mỉm cười:

- Nhờ My tôi mới thấy mình đúng là mơ mộng suy nghĩ không đâu.

- Mỗi người một cách cảm nhận khác nhau, tôi thấy cách nghĩ của anh cũng hay hay.

Phong gật gù:

- Vậy à! Tôi có thể xem lời khen này như một sự an ủi không?

Hoàng My mỉm cười:

- Tùy anh!

Cả hai cùng bật cười, Phong quay qua cô nheo mắt:

- My muốn xuống biển không?

Hoàng My tròn mắt:

- Bây giờ?

Phong gật đầu:

- Đi chân trần mà không xuống nước thì đâu còn thú vị.

- Nhưng...

Phong chìa tay về phía cô:

- Tin tôi đi, cảm giác sóng vỗ vào chân mình rất tuyệt.

Hoàng My hơi bối rối thì Phong đã nắm tay cô kéo ra ngoài, vừa lúc đó một đợt sóng lớn vỗ vào bờ làm My loạng choạng suýt té, Phong vội đỡ lấy cô rồi bật cười:

- Thấy thế nào?

Hoàng My bước chậm rãi trên sóng, cô nhún vai:

- Bình thường thôi!

Phong khẽ cười:

- Tiếc thật, nhưng không sao, My không chê là được rồi.

Hoàng My cười khúc khích, đúng là rất tuyệt như Phong nói, cô cũng đi như thế này mỗi khi tắm biển cùng gia đình, nhưng đi vào ban đêm thì đây là lần đầu. Thật lạ là cảm giác không giống nhau.

- Chắc anh Phong ra đây nhiều lắm.

Lâm Phong mỉm cười:

- Chỉ vài lần thôi. Lúc đó tôi chỉ có một mình và tâm trạng không như bây giờ.

Hoàng My nhìn Phong tò mò:

- Là sao?

Phong nhún vai:

- Khi một mình ở đây, My nghĩ gì?

- Nghĩ lung tung.

Phong dừng lại nhìn ra biển:

- Tôi cũng vậy, nhưng bây giờ khi cùng đứng với tôi còn có Hoàng My. My biết tôi nghĩ gì không?

Hoàng My quay qua nhìn Phong, dưới ánh trăng đôi mắt sáng của Phong như cười, thật không giống Lâm Phong mà cô đã từng ghét cay ghét đắng. Hoàng My quay nhìn nơi khác như tránh một cảm giác nào đó vừa len vào trong cô. Hoàng My hỏi nhỏ:

- Nghĩ gì?

Phong mỉm cười, anh chợt quay qua nhìn thẳng vào mắt cô:

- Nghĩ về My. Em giống như biển vậy.

Hoàng My chớp mắt bối rối, cô không ngờ Phong nói như vậy, nhưng thật lạ là cô không thấy giận, thậm chí lại rất thích, một cảm giác gần như xao xuyên khi nhìn vào mắt Phong, Hoàng My mỉm cười khỏa lấp:

- Anh Phong cũng biết đùa ghê.

Phong vẫn không rời mắt khỏi cô:

- Tôi không đùa mà nói rất thật.

Hoàng My bối rối nhìn nơi khác, cả hai đứng yên một lát, cuối cùng Phong lên tiếng:

- Chúng ta về trại thôi.

Hoàng My đi song song với Phong về trại, Phong chợt nhìn xuống chân cô, rồi anh dừng lại lột đôi giày sandal của mình ra trước đôi mắt mở to của Hoàng My.

Phong cười dịu dàng:

- Thử xem nó có dễ chịu như My nói không?

Rồi Phong lại nheo mắt với cô, cử chỉ của Phong làm My thót tim một cái. Bỗng Phong hỏi:

- Hình như lúc trước My ghét tôi lắm thì phải.

Hoàng My đỏ mặt:

- Tính tôi hay bị quê lắm và rất khó chịu về điều đó.

Phong bật cười và cười lớn hơn nữa, My đỏ cả mặt, cô nguýt anh một cái, cử chỉ dễ thương như trẻ con mà cô không nhận ra:

- Thì ra là vậy. Mỗi lần gặp nhau, My không thèm nhìn làm tôi cứ tưởng mặt mình đáng ghét lắm.

Rồi Phong nhìn cô:

- Bây giờ còn ghét không?

Hoàng My cười khúc khích, cô rùn vai:

- Vẫn còn.

Phong bật cười, Hoàng My không ngờ chỉ có một buổi tối mà cô và Phong đã xóa bỏ khoảng cách như vậy. Đang đi, bất chợt Phong khụy xuống, Hoàng My ngạc nhiên chưa biết chuyện gì thì đã thấy chân Phong đầy máu. Cô hoảng hốt la lên:

- Anh bị sao vậy?

Phong nhắm mắt, anh mím môi giật mạnh miếng sò ra, nhìn máu tuôn từ bàn chân Phong, Hoàng My như choáng váng, cô rút vội chiếc khăn tay của mình đắp lên bàn chân Phong. Giọng My nghẹn lại:

- Anh đau lắm không? Máu ra nhiều quá, để tôi kêu mọi người.

Phong cố nín đau, gượng đứng dậy, My ngập ngừng đưa tay đỡ anh, nhưng Phong đã khoát tay:

- Tôi không sao.

Hoàng My vẫn không buông Phong ra, cô cố gắng đỡ Phong đi về trại, được một đoạn My mừng quýnh quýng khi nhận ra Diễm Chi từ xa, cô vội gọi lớn. Diễm Chi chạy nhanh đến, vẻ mặt hoảng hốt khi thấy Phong:

- Anh Phong bị sao vậy? Máu ra nhiều quá.

Vừa lúc đó mọi người cũng vừa tới, cả đám nhao hấn lên và xúm nhau kè Phong về. Về đến trại Thúy Ngọc lẳng xẵng vừa chùi máu vừa sát trùng cho Phong:

- Anh ráng chịu đau nhé. Anh đi đâu mà bị thương nặng thế. Có đau lắm không?

Phong gượng cười:

- Chỉ cần em đừng nhăn nhó là anh đỡ đau rồi.

Mọi người cười ồ lên, đến nước này mà Phong còn đùa được. Sau khi máu lau xong, Diễm Chi nhìn sững sờ:

- Anh đập gì mà sâu quá vậy anh Phong?

- Vỗ sò bị bể đó mà.

Phong đưa mắt nhìn Hoàng My tự nãy giờ không nói gì:

- Xin lỗi đã làm dơ khăn của Hoàng My.

Hoàng My gượng cười:

- Đâu có gì, anh không sao là tốt rồi.

Phong mỉm cười dịu dàng:

- My và mọi người về nghỉ đi. Tôi không sao đâu.

Hoàng My hơi ngập ngừng khi quay đi, dù không phải lỗi của cô nhưng Phong bị như vậy cũng làm cô ray rứt. Tất cả lần lượt trở về trại, duy chỉ có Thúy Ngọc là ở lại và hình như không ai ngạc nhiên vì điều đó.

Sáng sớm mọi người lại kéo nhau xuống biển, chỉ có Phong là ngồi trên bờ. Hoàng My và Chi đi lại phía anh:

- Tội anh Phong ghê, nhưng nếu anh xuống biển thì chịu không nổi đâu. Anh ở trên này cho mát.

Phong mỉm cười gật đầu, Hoàng My không nói gì, cô bước theo bạn xuống biển.

- My!

Hoàng My giật mình quay lại và ngạc nhiên khi nhận ra Khoa. Sao anh biết cô ở đây nhỉ?

- Anh ra đây lúc nào?

Khoa cười thật tươi:

- Lớp anh mới ra, gặp được My thật tuyệt. Sao chúng ta không xuống biển nhỉ?

Nói rồi Khoa tự nhiên nắm tay cô lôi xuống nước, Hoàng My cảm giác như ánh mắt Phong đang nhìn theo cô. Xuống dưới nước, My cố ý tránh xa Khoa nhưng Khoa càng bám theo và đùa giỡn với cô nhiều hơn. Khoa khoát nước vào mặt Hoàng My rồi cười lớn:

- Trùng tội ra đây mà không nói với anh.

Hoàng My bật cười, dù không muốn nhưng cô cũng bị cuốn theo trò chơi của tụi bạn. Đùa giỡn một lúc, Hoàng My đưa mắt nhìn về chỗ Phong, anh không còn ngồi ở đó nữa, cô chợt nhận ra hình như có một tình cảm nào đó đang làm cô thắc thỏm và buồn nao lòng. Hoàng My muốn lên bờ nhưng tụi bạn cứ chúi vào cô mà đùa giỡn. Cuối cùng cô cũng thoát ra được nhưng riêng với Khoa thì chẳng bao giờ anh rời mắt khỏi cô. Lên bờ, khi Hoàng My thay đồ bước ra thì đã gặp Khoa thật nghiêm chỉnh trong quần kaki lửng và áo thun trắng. Đưa cho Hoàng My ly sữa, anh mỉm cười:

- My uống đi cho ấm.

- Cảm ơn anh!

Từ trong trại, Chi ló đầu ra:

- Còn của em đâu?

Khoa bật cười, chỉ ra phía sau, Quanh nhanh nhẹn bước lên đưa cho cô ly nước cam:

- Uống đi cho hạ hỏa.

Diễm Chi lườm Quang một cái, cả bọn lại tiếp tục giỡn, hình như nhỏ Chi không biết mệt là gì, trong đám nó là sung nhất. Hoàng My chỉ cười chứ không tham gia, cô kín đáo đưa mắt về trại của Phong đằng xa, không biết Phong đâu mà gần chiều rồi cô chẳng thấy. Bỗng Diễm Chi đề nghị:

- Quên nữa, mình qua bên kiến trúc đi, sẵn thăm anh Phong luôn.

Nói rồi nó nhìn Hoàng My e dè như sợ cô sẽ từ chối. Hoàng My thấy buồn cười, nếu Chi biết tối hôm ấy cô và Phong nói chuyện thế nào chắc nó nhảy dựng lên mất.

Diễm Chi nhìn My:

- Đi nhé My! Qua bên một lát cũng được.

Làm như miễn cưỡng, My nhún vai:

- Sao cũng được, nhưng đi một lát thôi đó!

Diễm Chi mừng rỡ nắm tay cô kéo lên, Khoa và mấy đứa bạn cũng chạy theo. Vừa vào trại của Phong, cả nhóm đã giỡn ầm lên. Bình cười thật tươi:

- Hân hạnh được đón tiếp các người đẹp.

Diễm Chi nheo mắt:

- Anh Bình nói câu này đúng lắm. Nơi nào vinh hạnh lắm mới được các cô nương chiếu cố ghé thăm.

Cả đám cười ồ lên, Bảo trêu:

- Ghé thăm hay ghé quậy.

- Cả hai. Nếu hồi hận thì còn kịp đó.

Bảo vờ chấp tay:

- Không dám, không dám!

Hùng tự nãy giờ không nói gì, liền lên tiếng:

- Tôi phát hiện có một vị khách lần đầu tiên qua đây. Mọi người nghĩ sao?

Mọi ánh mắt đều nhìn về phía Hoàng My, cô khẽ cười:

- Ý anh Hùng là sao? Nếu đuổi, My sẽ về ngay.

Hùng vội phát tay:

- Được My ghé thăm là vinh hạnh lắm rồi, đâu dám thất lễ. Nhưng sao các bạn...

Sau câu nói của Hùng, mọi người đều đồng thanh la lên:

- Phạt.

Hùng vỗ tay cái đốp:

- My thấy không, đâu phải anh bắt ép đâu.

Hoàng My cũng cười theo:

- Hình như mọi người “dụ” em qua đây để bắt nạt thì phải.

Khoa vội giơ cả hai tay:

- Anh vô tội mà My.

Cả nhóm cười nghiêng ngả vì vẻ mặt đau khổ của Khoa. Diễm Chi hùng hồn đứng lên:

- Phạt anh Khoa luôn, tội chống lại tập thể. Phạt hai người song ca một bài.

Mọi người vỗ tay vang dội, Khoa bị phạt mà cười thật tươi như được quà, anh kín đáo nheo mắt với Diễm Chi như cảm ơn.

Cuối cùng Hoàng My và Khoa cũng phải làm theo yêu cầu của mọi người, Khoa hơi thất vọng khi My chọn bài “Mong ước kỷ niệm xưa” nhưng anh vẫn cười thật tươi chiều theo ý Hoàng My. Hát xong, My ngồi xuống bên cạnh nhỏ Chi, kín đáo đưa mắt quan sát nhưng chẳng thấy Phong đâu, cô đang bồn chồn không biết phải làm gì thì nhỏ Chi đã lên tiếng. Hoàng My thầm cảm ơn nhỏ bạn thân.

- Ủa! Anh Phong đâu?

Bảo ngồi bên cạnh nói:

- Chân Phong sưng to lắm, ở đây cũng không tham gia được gì, nên đã về thành phố cùng thầy rồi.

Diễm Chi ám ức:

- Kỳ vậy? Anh Phong về mà không nói tụi này một tiếng.

Bình bật cười trêu:

- Thì đợi về thành phố hỏi tội nó.

Diễm Chi tinh ý liếc một vòng qua mọi người:

- Thúy Ngọc đâu anh Bình?

Kha bật cười chen vào:

- Khỏi hỏi thì cũng biết, về theo thằng Phong rồi phải không?

Bình mỉm cười gật đầu:

- Thằng Phong không chịu nhưng con bé cũng theo, nó nói về thành phố không ai chăm sóc cho thằng Phong nên nó lo.

- Chưa thằng nào sướng bằng thằng Phong, bên cạnh lúc nào cũng có mỹ nhân đập diu.

Mọi người đều cười trước câu nói của Kha, Hoàng My cũng gượng cười theo, cô thấy nhạt nhẽo vô cùng và chỉ muốn được một mình. My không hiểu sao mình buồn đến vậy khi nghe mọi người nói, không ngờ sự vắng mặt của Phong lại ảnh hưởng với cô nhiều như thế. Cô cố tham gia trò chơi cùng tập thể, nhưng tâm trí thì hình như đã theo Phong về thành phố náo nhiệt kia.

Ba ngày vui chơi cũng qua, Hoàng My nôn nao muốn về thành phố, không biết chân Phong đã đỡ đau chưa, cũng tại cô mà anh mới bị thương như vậy.

Qua hôm sau cô đã đến nhà Diễm Chi, thăm cầu mong sẽ gặp Phong ở đó. Nhưng cô hoàn toàn thất vọng, và một tuần sau đó, Phong cũng không đi dạy thằng Duy, muốn hỏi nhưng cô lại thôi, Diễm Chi thì cũng không nhắc, hình như nó vẫn còn nghĩ cô ghét Phong ghê lắm, nên những gì liên quan đến anh Phong nó đều thận trọng không nhắc trước mặt cô. Chi đâu biết lòng Hoàng My ra sao?

Hơn tuần sau Phong mới đi dạy trở lại. Ngừng xe trước cổng nhà Diễm Chi, tìm Hoàng My chột đập mạnh khi thấy chiếc xe cuộc của dựng trong góc. Diễm Chi lảng xãng chạy ra sau khi cô bấm chuông:

- Gì mà bấm chuông dữ vậy?

Hoàng My mỉm cười, cố ngăn nỗi vui trong lòng:

- Đem trả mấy quyển sách.

Diễm Chi gật gù:

- Vậy hả?

Cả hai bước vào phòng khách, vừa ngồi xuống, My đã nói:

- Cho tao nước cam đi!

Cô kín đáo liếc về phía phòng học của Duy, cô nghe loáng thoáng tiếng Phong giảng bài. Diễm Chi mang lên cho cô ly cam, nói:

- Mà nhớ anh Bình không?

Hoàng My nhú mày:

- Bình nào?

Diễm Chi chắc lưỡi:

- Chưa thấy ai vô tình như mày. Bình bạn anh Phong đó!

Hoàng My gật gù:

- Nhớ rồi, sao?

Diễm Chi cười khúc khích:

- Hấn kết mày lắm.

Hoàng My bật cười:

- Sao mày biết?

- Lúc nãy ảnh đưa anh Phong lại, toàn hỏi về mày.

- Vậy hả?

- Nhờ tao hẹn mày đi chơi giùm. Tức cười ghê.

Hoàng My nói như vô tình:

- Anh Phong có nói gì không?

Diễm Chi nhìn cô một cái:

- Không, chỉ cười thôi.

- Thế anh Bình đâu rồi?

- Về rồi. Lát nữa chắc lại rước anh Phong. Anh Bình đâu dám lại nhà mày.

Hoàng My khẽ cười, cô còn lạ gì những anh sinh viên như Bình, cô hiểu sự chênh lệch quá xa nên họ không dám. Ngày trước cô rất hãnh diện và thích thú khi thấy những người con trai như Bình chỉ đưa mắt nhìn cô mà không dám đến làm quen, còn bây giờ thì chính cô lại không dám đến gần những người như... Bình. Hoàng My ngồi chơi một lát thì Chi bật đứng dậy:

- Quên nữa. Để tao cho mày xem cái này. Nhưng mày phải hứa là không được giận.

Hoàng My nhú mày nhìn bạn nghi ngờ, không biết con nhỏ này lại bày trò gì:

- Hứa đi!

Hoàng My tỉnh bơ:

- Nếu biết, tao sẽ giận thì khỏi xem là hơn.

Chi nhăn mặt nhìn bạn:

- Nhưng tao muốn mày xem. Bí mật đấy, tao chưa cho ai xem cả.

Hoàng My phì cười:

- Được rồi, đem ra đây quý.

Diễm Chi cười thích thú đi về phía phòng để lấy đồ. Lát sau trở ra cô chìa trước mắt My một tấm hình, My đỏ cả mặt khi thấy mình và Phong trong đó, cô đang dìu Phong đi trên biển.

- Mày chụp lúc nào vậy? Điên hả quý.

Diễm Chi bật cười khoái chí khi thấy nét bối rối của My:

- Ê! Hứa là không giận đó nhe! Nhưng nói thật tao cũng không ngờ mình chụp hai người đẹp như thế, nếu ai không biết chắc tưởng...

Hoàng My ngắt ngang:

- Mày nói nữa tao xé đó!

Chi vội tốp ngay:

- Ê! Tao giận mà. Lấy không? Tặng mày đấy!

Hoàng My ra chiều suy nghĩ:

- Tao lấy tấm này với điều kiện lấy luôn phim. Tao sợ mày quá rồi.

Diễm Chi nheo mắt:

- Tao định cho anh Phong một tấm, mày lấy phim thì làm sao tao rửa.

Hoàng My tròn mắt:

- Mày mà đưa ảnh thì đừng nhìn mặt tao đó.

- Biết rồi thưa cô nương.

- Mày lấy phim cho tao đi, để mày giữ ngày nào tao lo ngày ấy. Nói thật đi mày còn giữ tấm nào nữa không?

Diễm Chi bật cười:

- Gì mà mày lo dữ vậy? Nếu không có gì thì việc gì phải sợ, mày kỳ lắm nghe!

Hoàng My đã giận thật sự:

- Mày nói vậy là sao?

Diễm Chi le lưỡi đứng lên:

- Không có gì, để tao lấy phim cho. TỰ NẤY GIỜ TAO GIẬN MÀ.

Khi Chi trở ra thì Phong cũng vừa từ phòng Duy đi ra, Hoàng My nhìn lướt qua Phong, chân anh vẫn còn cà nhắc. Diễm Chi mỉm cười:

- Anh Phong ngồi chơi. Anh uống gì?

Phong ngăn lại, anh từ chối:

- Thôi Chi, anh phải về rồi.

- Anh Bình chưa đến mà, My cũng mới lại chơi, anh Phong ngồi cho vui.

Lâm Phong định nói, nhưng Chi đã hỏi:

- Chân anh vẫn chưa lành, anh đừng nên đi xe nhiều.

Phong ngồi xuống mỉm cười:

- Cũng không có gì. Đỡ nhiều rồi.

Rồi Phong quay qua nhìn My, anh lấy trong túi áo ra chiếc khăn tay mới tinh:

- Cho tôi gửi trả My. Cảm ơn My đã cho tôi mượn khăn.

Hoàng My gượng cười cầm lấy:

- Không ngờ anh Phong khách sáo quá, chỉ là cái khăn thôi mà.

Lâm Phong chỉ cười không nói. My nhìn xuống chân anh hỏi:

- Chân anh còn đau không?

- Hết rồi!

Diễm Chi buột miệng:

- Mà nè! Sao anh Phong mang giày mà bị đâm sâu thế!

Hoàng My liếc về phía Phong. Mặt anh tỉnh bơ:

- Chắc tại miếng sò nó bén.

Diễm Chi nhú mày nhìn Phong như không tin. Hoàng My cố nín cười, cô bắt gặp Phong cũng đang thấp thoáng cười giống mình. Bỗng chuông cửa reo, Diễm Chi đứng dậy:

- Chắc anh Bình đến!

Nói rồi nó nheo mắt với My:

- Để em kêu anh Bình vô chơi.

Hoàng My nhìn qua Phong rồi đứng lên:

- Em phải về rồi. Anh Phong ở lại chơi nhe!

Phong nhìn cô không biểu lộ gì:

- Nếu My bận thì tôi không giữ, nhưng thằng Bình rất muốn gặp My.

Câu nói của Phong không hiểu sao cô thấy thất vọng ghê gớm. Hoàng My định nói thì Bình và Chi đã vào tới. Bình nhìn cô áp úng:

- My đến lúc nào thế?

Hoàng My mỉm cười lịch sự:

- Em đến lâu rồi. Anh rước anh Phong hả?

Bình gật đầu, anh nhìn My đang đứng như chuẩn bị về:

- Phong nó chưa đạp xe được. My định về sao?

Hoàng My gật đầu:

- Đến giờ em phải về rồi. Xin lỗi nhe anh Bình!

Bình mỉm cười:

- Không có gì, hôm nào rảnh rủ đám bạn đi chơi nhé My!

Hoàng My cười khéo hai lúm đồng tiền:

- Em không từ chối đâu, từ hôm về đây đến giờ em không gặp mọi người gì cả.

Bình mừng rỡ:

- Vậy My hứa rồi đó nhe. Chừng nào đi, anh sẽ điện cho My. My cho anh số điện thoại được không?

Diễm Chi từ giờ cứ chúm chím cười, Hoàng My đành ghi số di động của mình cho Bình. Xong, cô quay lại nhìn mọi người:

- Em về trước nhe!

Bình ga lăng đưa My ra tận cổng và dắt xe cho cô, My thấy khó xử nếu Bình cứ như thế này:

- Cảm ơn anh!

Đợi Hoàng My đi khuất, Bình định quay vào nhà thì Phong đã ra đến. Cả hai chào Diễm Chi rồi ra về, vừa chạy Bình vừa bồn chồn hỏi:

- Mà thấy tao có cơ hội không Phong?

- Cứ trở hết tài của mày đi, lúc đó sẽ có câu trả lời.

Bình bật cười:

- Tao sẽ không bao giờ bỏ cuộc đâu. Tao điều tra rồi, thằng Khoa không là gì của My, nó theo cô bé lâu rồi mà vẫn chưa được. Tao không ngán đâu.

Phong chỉ cười chứ không nói gì, bên cạnh anh, Bình cứ huýt sáo liên tục và nói huyên thuyên về tình yêu.